

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívkka moře

Im Vlny času

FRAGMENT

Alea – dívka moře

Vlny času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea – dívka moře – Vlny času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co jí její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Od tohoto okamžiku se z ní příběhy jenom hrnuly. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. V současnosti se již naplno věnuje spisovatelství. Její série knih pro děti *Alea – dívka moře* a *Lili Větroplaška* a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i v mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

*Alea
dívkam
moře
Vtůny času*

FRAGMENT

Obsah

Darkonská krev	9
Ruku na srdce	27
Benátská noční obloha	36
Gat' Nambeessa	51
Na život a na smrt	60
Dědictví osudu	69
Noční sovy	86
Sweeney	96
Přemožitel	112
Síla myšlenek	122
Benátky	141
Galaktická ohnivá bouře	158
Kosmoflitry	169

Indigo	179
Srdce oceánu	190
Talassiopa	204
Nadějeplní	213
Grarmathacht	225
Toran Tracarta	236
Zemři	246
Sto padesát tři let	258
Plavba gondolou	273
Hybatelka osudu	285
Dobré vlny	292
Navždy, Yavani	302
Ocean's Heart	314
Troubením za mír	324
Nelani a Keblarr	332
Spolu	349

Cassaras a královna plavali k sobě a napětí, které mezi nimi panovalo, se dalo téměř uchopit do rukou. Princ svoji úhlavní nepřítelkyni provrtával pohledem. Muřiny prsty se roztáhly jako ostny na krku Gilfa. I ona byla připravená. Ostatní Vodní panny kolem nich utvořily kruh, vytvořily pro nastávající boj arénu, v jejímž středu soupeři pomalu zvedali ruce před prsa. Přihlízející Vodní panny začaly vydávat rytmické zvuky. Znělo to jako přerušované hučení, které se ze stovek hrdel složilo do podoby hlubokého bubnování.

Mura a Cassaras kolem sebe začali kroužit jako ve zpomaleném filmu, měli napjaté všechny svaly, každý centimetr jejich těl byl připraven zaútočit.

Vtom Cassaras zamumlal: „Za tebe, matko, a za Aleu s Theou.“ S těmito slovy se vrhl na neprávoplatnou královnu.

Řeka bublavě proudila, s klidným sebevědomím, jako dřímající drak, který si je plně vědomý své moci, ale zrovna v tomto okamžiku nemá v úmyslu působit rozruch. Na vlnách Rýna tančila barevná světýlka a Alea Aquarius se pohledem nořila do jejich krásy. Pro ni jako pro velrybí Poutnici to byl pohled nejen krásný – ale také magický.

„Ahoj!“ řekl Lennox Scorpio, který šel po nábřeží těsně vedle Aley. „Je všechno v pořádku, nebo tě řeka zhypnotizovala?“

Alea se zasmála. „Užívám si, že konečně zase vidím barvy moře.“ Svých schopností dívky moře se musela vzdát na příliš dlouhou dobu. Nyní, po její zpětné přeměně, pro ni byla řeka nejen řekou, ale zároveň i proudícím duhovým zázrakem.

„Co vidíš?“ zeptal se Lennox zvědavě. Jako Oblivion sice sám disponoval fantastickými schopnostmi, rozpoznávání barev vody k nim ale nepatřilo. Tuto schopnost měli pouze Poutníci.

Alea ukázala do středu řeky. „Támhle vzadu jsou tyrkysová klubíčka. Tyhle útvary vznikají tehdy, když loď projede místem, kde se před chvílí vyskytovala jiná loď. V moři se to stává spíše zřídka, ale tady na Rýnu je vyloženě... tyrkysová zácpa.“

Lennox se zadíval na místo, kam Alea ukazovala. „Jsem moc rád, že už zase vidíš barvy moře.“ Zamyšleně se pousmál. „Orion tě sice tím, že ti ukradl schopnosti dívky moře, rozhodně nedokázal zastavit, ale přesto je báječné, že je máš všechny zpátky.“

Alea přikývla. Doktor Orion z ní prostřednictvím DNA měniče udělal suchozemce, což byla jedna z nejpoučnejších a zároveň nejvíc znepokojivých zkušeností jejího dosavadního života. S pomocí krve její sestry, dvojčete – They – se Alea nicméně znovu stala dívkou moře. Při pomyslení na Theu ze sebe podvědomě vydala sotva slyšitelný povzdech, ze kterého byl ale cítit nekonečný smutek. Alea svoji sestru našla teprve nedávno, tady v malém městečku Sankt Goarshausen, v domově Loreley. Bylo to tak krásné, stát konečně Thee tváří v tvář – jako by se znovu sjednotily vlny a vítr. Bídny doktor Orion ale zase ukázal, že ho nikdy není radno podceňovat, a překvapil je. Theu unesl a plánuje z ní stejně jako z Aley udělat pomocí DNA měniče suchozemce. Neměli ani tu nejmenší představu, kam Theu odvedl. Alea pouze věděla, že se její sestra již nenachází v Sankt Goarshausenu – a že to strašně bolí, ztratit ji tak brzy po jejich prvním setkání.

Z hrdla se jí znovu vydralo smutné povzdychnutí. Pokud by se ona a Lennox v uplynulých dnech nedočkali tak velké pomoci, byli by nyní pravděpodobně oba rovněž v Orionově zajetí. Hagen, suchozemec a „krtek“ v Orionově skupině, jim s nasazením vlastního života pomohl utéct z mrazicí haly před doktorem a jeho partnerem Jinxem. A Darkonka Siska předtím na břehu Rýna během Orionova přepadení neriskovala o nic méně. Zjevila se jakoby odnikud, odzbrojila Jinxe a držela Oriona v šachu pistolí, dokud Alea, Lennox, a nakonec i Thea neuprchli. Kromě Hageny jsou tedy nesmírně zavázáni i Darkonce. Aleu celou noc trápilo pomyšlení na to, že neví, co se se Siskou po událostech na břehu Rýna stalo. Zajali ji Orionovi muži stejně jako Theu, nebo se dívce podařilo uprchnout?

Lennox se zastavil a políbil Aleu na spánek. „Všechno v pořádku, Yavani?“

Alea milovala, když jí tak říkal, protože ve vodní řeči, v hajaře, znamenalo *Yavani* něco jako *moje věčná láska* a ona si nedokázala představit krásnější milostné vyznání. V srdci ale přesto cítila tíži. „Můžeš mě na chvíli obejmout?“ Starost a nejistota ohledně toho, co se stalo s Theou a Siskou, halily její nitro do husté mlhy.

Lennox si k sobě Aleu přitáhl a jemně ji rukou hladil vzadu na krku. „Všechno bude dobré,“ slíbil.

Alea se mu hlavou zavrtala do ramene a zamumlala: „Čestné slovo?“

Lennoxův hlas byl jemný a plný optimismu. „Nezapomeň: máme plán. Devatenáctého září zajmeme Oriona v Římě.“

Alea souhlasně zamručela. Ve vizi stříbrného vlákna viděla, že bude doktor toho dne pít espresso v kiosku ne-daleko římského Kolosea. Právě tam ho dostihnou, přepadnou, a jakmile se jim podaří ho zajmout, předají ho Lafoře – nejvyšší právnické instanci mořského světa, která disponuje obzvláště účinnými metodami, jak kriminálníky konfrontovat s jejich vlastními činy. Žádný zločinec, který se dostal před Laforu, již nikdy nic dalšího zlého neudělal. Alea z celého srdce doufala, že to tak bude i v případě doktora.

Alea o půlkrok ustoupila a podívala se do Lennoxových azurově modrých očí. „Doufám, že než Oriona v Římě dostaneme, nebude mít čas na žádné další laboratorní hrůzy.“ Udělalo se jí špatně při pomyšlení, že by Orion mohl úspěšně vyvinout další virus – takový, který by vyhubil magické bytosti. Na Korsice se Orion dostal se svými výzkumy hodně daleko, ale Aleina máma, Nelani, naštěstí vyhodila celou laboratoř do vzduchu. Otázka ale byla: zvládl si Orion v mezičase zařídit novou laboratoř a pokračuje v experimentech? „Před Římem ale každopádně nebude mít dost času změnit Theu v suchozemce,“ pokračovala Alea. Bylo to konstatování faktu, ale na konci věty se přesto vznášel maličkatý otazník.

Lennox si toho všiml. „Na přípravu DNA měniče pro Theu potřebuje Orion celkem dva týdny,“ shrnul, co již věděli. „Máme tedy ještě třináct dní a zajmeme ho za pět! To znamená, že Orion Theu nepromění.“ Lennox zněl, jako by chtěl maličký otazník s důraznou rozhodností zlikvidovat.

Alea se nechala nakazit jeho optimismem. „Navíc jsme zařídili, aby se magické bytosti dozvěděly, co má Orion za lubem. Ve své zprávě jsem jim úplně jasně řekla, že je doktor plánuje zabít, a ony tedy musí začít spolupracovat a přidat se k nám, abychom jejich vyhubení mohli společně zabránit.“ Gilf Gnorfius, se kterým se seznámili v altánku u Loreley, byl ochotný jejich výzvu pomocí informačních sloupů v mořském světě rozšířit.

„Měla jsi geniální nápad, vyslat magické bytosti hledat Orionovu základnu,“ dodal Lennox. „Možná už je mu právě teď, v tomto okamžiku, v patách celá armáda magických bytostí...“ Jako by chtěl dodat svým slovům ještě větší váhu, propletl své prsty s těmi jejími. Bylo to jiné než dříve, protože teď měl Lennox mezi prsty stejné zduřeniny jako Alea – mořské jizvy, které na souši vypadaly jako prasklé žvýkačkové bubliny a které se v moři měnily v silné a šlachovité plovací blány. Alea mu stiskla ruku a užívala si nového pocitu.

Ponoření do svých myšlenek šli dále. Lennoxova jistota dělala Alee dobře. Často jí dodával důvěru v sebe samu tím, že o věcech hovořil s naprostým vnitřním

přesvědčením. Byla to jeho specialita – říct to správné. Lennoxova slova byla pro Aleu často stejně bezpečným útočištěm jako jeho náruč.

Sílu jí ale nedodával jen Lennox. Také Ben, Sammy a Tess stáli neochvějně po jejím boku. Další tři členové základní posádky Alfa cru se nyní nacházeli v Benátkách, skoro tisíc kilometrů od Sankt Goarshausenu, a Alea se po všech třech strašlivě stýskalo.

Najednou se prudce zastavila. „Jak se co nejrychleji dostaneme k ostatním? Jak –“

Vtom vedle nich se skřípějícími brzdami zastavilo auto. Lennox strhl Aleu bleskurychle za sebe a rozpřáhl ruce, jako by chtěl své tělo použít místo bariéry proti očekávané spršce kulek.

Alea se vyděšeně přikrčila.

Dveře u řidiče se rozlétly. Alea se podívala za Lennoxe, ale ve světle zapadajícího slunce téměř nic neviděla. Až po chvíli rozpoznala obličej s černočernou kůží a zářivě světlýma očima.

„Nastupte!“ zvolala Siska. „Jedeme do Benátek.“

Alea na Darkonku chvíli hleděla jako opařená – Siska Orionovi utekla! Odkud má ale auto? A jak je tady našla?

„Nastupte,“ zopakovala Siska hajarou. Zastavila totiž uprostřed úzké pobřežní silnice.

Lennox na nic nečekal a už otevíral kufr a házel do něj svůj batoh. Opatrně k němu přidal i Thein batoh, který také nesl, a svoji černou kytaru. Alea se probrala ze

strnulosti a rychle do obrovského kufru zvedla i svůj batoh. Potom společně s Lennoxem nastoupili do auta.

Jakmile za nimi zaklaply dveře, Siska vyrazila a řídila velký modrý kombík po pobřežní silnici. Alea byla celou situací stále ještě zaskočená a ze zadního sedadla se na Sisku upřeně dívala. Dívka měla jemnou černočernou pleť a krátké kudrnaté afro vlasy. Vzpřímené držení těla posilovalo dojem odvahy a smělosti, který kolem sebe šířila. Ohnivý a naprosto soustředěný pohled nezapřel bojovnici – její zářivě světlé oči přímo volaly po nějaké odvážné akci. Darkonka ale zároveň působila neskutečně soustředěně – zjevně v sobě dokázala bojovnici držet v klidu.

„Jsem Siska Ferreira,“ představila se dívka, jako by pro ni bylo důležité vyslovit celé své suchozemské jméno.

Lennox, který seděl s Aleou na zadním sedadle, se tomu trochu podivil, ale odpověděl: „Lennox Lando.“

„Alea Winkler,“ řekla Alea a připadalo jí, že své příjmení – příjmení své pěstounky Marianne! – nepoužila již celou věčnost.

Siska přikývla, jako kdyby si odškrtla bod z nějakého pomyslného seznamu. „Dobře.“ Zdálo se, že pohledem něco hledá na okraji pláže. „Musíme co nejrychleji zastavit,“ řekla a nepřestávala přitom hledat vhodné místo. „Silnice je tady moc úzká, ale jakmile najdu nějaké parkoviště...“

„Proč musíme hned znovu stavět?“ zeptal se Lennox.

„Protože potřebuji tvoji pomoc,“ vysvětlila Siska stručně. Rukama, na kterých měla šedivé rukavice bez prstů, pevně a se zjevným napětím tiskla volant. Potom najednou nakrčila nos a zeptala se směrem dozadu: „Kdo z vás dvou tak dobře voní?“

Z Aley okamžitě vystřelilo: „Lennox.“ Siska měla určitě na mysli Lennoxovu nezaměnitelnou vůni po dálce, teple a vodě.

„Aha,“ přikývla pouze krátce Siska.

Lennox trochu zrudl, a aby změnil téma, zeptal se: „Sisko, máš vůbec řidičák?“

To by Alea také ráda věděla. Darkonka určitě ještě nebyla plnoletá. Něco jiného ale Aleu zajímalo mnohem více, a proto rovnou položila další otázku: „Jak jsi věděla, kde jsme?“

Siska jí odpověděla, zatímco pohledem stále hledala vhodné místo k zastavení. „Kit právě do chatu mořských dětí nahrála hlasovou zprávu, ve které převyprávěla, co se Lennoxovi a tobě všechno přihodilo – že jste našli tvoji sestru a zase ji ztratili, že ji Orion určitě odvezl na nějaké nové místo a že se magické bytosti kvůli vám snaží zjistit, kde to místo je.“

„Aha, takže Kit!“ zvolala Alea. Již nějakou dobu si Lennox a ona chatovali ve skupině s několika dalšími mořskými dětmi a Kit ostatním zjevně převyprávěla poslední novinky. Kit byla Tessina přítelkyně a Brimka. Dnes odpoledne se Alea a Lennox setkali s ní a dědou

Ernstem, dědečkem Sammyho a Bena, aby zničili hory odpadků v obrovské skladištní hale. Kit pro to byla jako stvořená, protože kmen Brimů se v mořském světě staral právě o likvidaci odpadů.

Siska pokračovala. „Kit v chatu také vyprávěla, že i svojí malou ohnivou fazolí dokázala nechat zmizet velikou hromadu odpadků a že jste potom ji i dědu Ernsta doprovodili na nádraží. Tak jsem zkusila štěstí a jela jsem k nádraží a potom dál podél břehu, abych vás našla.“

Alea byla Sisce nekonečně vděčná za její duchapřítomnost, přesto ale nakrčila čelo. „Proč jsi nenapsala už včera, že se ti podařilo Orionovi utéct? Dělali jsme si o tebe starosti.“

Světlé oči Darkonky našly Aleu ve zpětném zrcátku. „Omlouvám se, ale ztratila jsem mobil. Asi jak jsem na pláži seskočila ze stromu. Už jsem si ale pořídila nový... mobil.“

„A jak jsi Orionovi utekla?“ dožadoval se odpovědi Lennox.

Sisce se po obličejí rozlil jemný úsměv. „Řeknu vám to, jakmile najdu nějaké místo na zaparkování.“

„Ale proč?“ divila se Alea.

Sisčin úsměv se změnil na radostné očekávání. „Protože to chci udělat správně.“

Alea neměla tušení, co chce Siska udělat správně, ta už ale odbočila ze silnice a zastavila na malém parkovišti

přímo u Rýna. Rychle vystoupila a Lennox s Aleou s távavými výrazy v obličejí vylezli z auta hned za ní. Darkonka i Oblivion nejprve skenovali okolí. Očima soustředěně přejížděli přes každé auto, keř a kámen na liduprázdném parkovišti. Alea si mezitím Sisku prohlížela pohledem plným vděčnosti, radosti a zvědavosti. Dívka působila sportovně, dynamicky, jako by byla ve kterémkoliv okamžiku schopná uběhnout maraton. Navíc byla Siska o hlavu větší než Alea, takže stejně velká jako Lennox, který včera úplně najednou ještě o pořádný kus vyrostl.

Siska zjevně došla k závěru, že jim nehrozí žádná nebezpečí, a obrátila se na Lennox, který jí vyčkávavě sledoval. „S čím ode mě potřebuješ pomoci?“ zeptal se.

Darkonka přešla bez jakýchkoliv zábran k věci. „Autá tohohle typu mají zpravidla zabudovanou nějakou formu GPS, a mohou být tedy rychle vystopovatelná.“ Ukázala na kombík. „Mohl bys...“

Nemusela větu ani dokončit. Lennox už byl na cestě k řece.

Siska s Aleou pozorovaly, jak se na břehu naklání nad vodu, strká do ní ruku a něco si pro sebe mumlá. Netrvalo dlouho a v mělké pobřežní vodě se objevily stíny. Některé vypadaly jako úhoři a candáti vlnící se v proudu, jiné zase jako proud samotný – podle toho, jak se člověk podíval. Byly to totiž ropušnice – mistři maskování.

Jedna z ryb vystrčila hlavu z vody, jako by se chtěla Oblivionovi, který si ji zavolal, nabídnout. Lennox po magické rybě opatrně sáhl, poděkoval ostatním za to, že se objevily, a vrátil se zpátky k Alee a Sisce. Darkonka napjatě pozorovala stvoření v Lennoxově ruce, které mělo širokou tlamou a vypouklé oči. Pravděpodobně ještě žádnou magickou bytost neviděla.

Lennox se usmál. „Když se přísaje na navigaci, jsou všechny zaměřovače světa k ničemu.“ To už byl u auta a i s ropušnicí se naklonil dovnitř.

Alea se Siskou ho následovaly a Alea slyšela, jak Lennox ropušnici prosí, aby zamaskovala jejich GPS stopu. Magická bytost se vzápětí tlamou přisála pod navigaci a Alea si byla jistá, že teď už je nikdo nedokáže najít.

Lennox se vynořil z auta. „Hotovo.“

Siska vypadala nadmíru spokojeně. „*Swadaan*,“ poděkovala a obrátila se k Alee. „A teď k té lepší části.“ V jejích světlých očích plál oheň, jehož lesk se dívce rychle rozléval po celém obličejí. Vzápětí si Siska klekla před Aleu na koleno a naklonila hlavu. „Je mi ctí před tebou pokleknout, Aleo Aquarius.“

První Aleinou reakcí bylo Sisku vyzvat, ať okamžitě vstane. Potlačila ale tenhle pocit a nechala Darkonku udělat, co potřebuje. Alea se již naučila, že k roli Elvariona patří přijímat respekt ostatních a dovolit, aby byla její zvláštní role oslavována uctivými slovy a gesty. Navíc to asi Siska ani nemohla udělat jinak – měla v sobě

darkonskou krev, která ji nutila jejich první setkání oslavit alespoň malým rituálem. Darkoni totiž slavnostní rituály milovali.

Siska pokračovala. „Chci být tvýma rukama a nohama, když za tebe bude potřeba bojovat. Chci být tvou silou a výdrží, když budeš potřebovat podporu. Budu tvou oporou, když nebudeš vědět, co dál. S rukou na srdci se ti, Aleo Aquarius, odevzdávám – tobě a záchraně oceánů.“

Aleu její slova dojala a zaplavila ji vlna vděčnosti. Formálně řekla: „Děkuji ti, Sisko z kmene Darkonů. Jsi vítána v kruhu mých nejbližších věrných. Toto je můj bojovník, Lennox Scorpio z kmene Oblivionů.“

Přestože to pro Sisku samozřejmě nebylo nic nového, sklonila před Lennoxem lehce hlavu a ten se na oplátku mírně uklonil.

Pak vzala Alea Sisku za ruce a vytáhla ji nahoru. „Jsem tak ráda, že jsi Orionovi a jeho lidem utekla,“ řekla již méně formálním hlasem a zopakovala svou původní otázku: „Ale jak jsi to dokázala? A odkud máš to auto?“

Siska si oklepala špínu z kolene a začala vyprávět. „Poté, co jste včera uprchli do vody, jsem na Oriona dál mířila pistolí. Jeden z jeho mužů ale vzápětí zakřičel, že se určitě neodvážím vystřelit – že jenom blafuju. Orion mě potom praštil pěstí do boku a začala rvačka. Najednou se z čistého nebe objevila veliká světlovlasá žena a začala po mužích střílet trojzubými šípy.“

„To byla Loreley!“ zvolala Alea. Loreley byla nesmrtelná bývalá Vodní panna, která stále žila na dně Rýna ve svém magickém altánku – přestože se ve většině ság a pověstí tvrdilo něco jiného. V altánku se nacházela místnost tušení, ve které se mohli setkávat živí s mrtvými. Alea s Lennoxem to zažili na vlastní kůži. Zjevila se jim matka prince Vodních panen Cassarase, královna Haruko, aby jim sdělila, že ukradený stříbrný plášť odnesla Vodní panna Mura do jejich hlavního města Gat' Nambeessy. Muře se tam s pomocí magického pláště podařilo získat trůn. Haruko v místnosti tušení pověřila svého syna, aby Muru vyzval k boji, stříbrný plášť jí vzal a předal ho Alee. Alea si s notnou dávkou starostí a zároveň vděčnosti uvědomila, že se Cassaras právě nachází na cestě do Gat' Nambeessy, aby tam pro ni plášť získal. Z prince Vodních panen se stal velmi cenný spojenec. Přestože Cassaras tak dlouho fungoval jako prodloužená ruka doktora Orionu, rozhodl se nakonec změnit stranu a podpořit Aleu v její misi. Důležitým faktorem byla určitě Thea, protože princ vnímal jako své poslání mladou Poutnici ochraňovat. Alea viděla, jak si jsou oba blízcí a jak vážně princ svou úlohu bere. Jeho matka ho ale poslala pryč, aby se mohl vrátit se stříbrným pláštěm. Jakmile Cassaras vyrazil, zaútočil na ně Orion a Theu odvedl...

Zatímco byla Alea ponořená do svých vzpomínek a poslouchala pouze na půl ucha, vyprávěl Lennox Sisce o Loreley a o tom, jak moc jim pomohla.

Siska napjatě poslouchala. „Bez té ženy – Loreley – by se mi včera pravděpodobně nepodařilo uprchnout. Jenom díky jejímu zásahu jsem mohla z pláže uniknout a potom jsem běžela jako asi ještě nikdy v životě. Orionovi muži mě sice později hledali – slyšela jsem je plížit se kolem –, ale nemohli mě najít. Byla jsem přilepená na zdi ve výšce třetího patra a držela jsem se okapu.“

„Páni,“ vyhrkla uznale Alea. Schopnosti tajných agentů, kterými se Darkoni vyznačovali, byly skutečně legendární.

„Jo, a mám ještě i tu pistoli, kterou jsem Oriona držela v šachu na pláži,“ dodala Siska. „Nějak se mi nechtělo ji vyhodit, přestože jsem se neodvážila z ní vystřelit.“

Alea nevěděla, co by na to měla říct. Zbraně pro ni byly ožehavou záležitostí a byla ráda, když Siska změnila téma. „Ti muži kolem Oriona jsou Darkoni, je to tak? Vypadají jako já. Proč pracují pro někoho takového, když jsou to mořští lidé?“

Lennox s Aleou si vyměnili pohledy. Siska si zasloužila znát pravdu.

„Orion Darkony obelstil a přiměl je, aby mu složili přísahu vládci,“ vysvětlila Alea.

Siska tázavě našpulila rty. „Co je to za přísahu?“

„Darkon v ní slibuje svému vládci, že mu bude věrný a bude mu sloužit všemi svými schopnostmi,“ vysvětlil Lennox.

„Co?“ divila se Siska. „Tak to jsem právě složila Alee podobnou přísahu, aniž bych věděla, že je to něco ze světa Darkonů?“

„Ano,“ souhlasila Alea. „Zdá se, že Darkoni mají v krvi propůjčovat se do služeb velkých věcí.“

„Orion ale tenkrát přísahu, kterou mu Darkoni složili, zmanipuloval,“ zdůraznil Lennox. „Součástí provedeného rituálu bylo, že přísahající sevře meč, dokud se neobjeví první kapka krve. Orion ale meč předtím napustil sérem.“

Siska začínala tušit, kudy se bude celá věc ubírat, a povzdychla si. „Co to sérum způsobilo?“

„Orion zjistil, že Darkoni mají neaktivní gen, který je možné sérem aktivovat, a oni potom získají superschopnosti.“

Siska vyvalila oči. „Proto všichni ti Darkoni tak neuvěřitelně dobře bojovali!“

„Ano, ale to ještě není všechno,“ pokračoval Lennox. „Orion to dokázal propojit s jejich absolutní poslušností. Prostřednictvím bratrského polibku, kterým tenkrát rituál zakončil, se s ním každý z Darkonů navždy genetiky propojil a musí od toho okamžiku dělat a nechat si líbit všechno, co Orion řekne.“

V obličejí Sisky se zrcadlilo čiré zoufalství. „Jsou z nich... otroci,“ vysoukala ze sebe otřeseně a zjevně se pokoušela pochopit celou šířku a dosah přísahy. „Musí ho poslouchat.“ Oběma rukama si projela krátkými

kudrnatými vlasy a popošla několik kroků tam a zpátky, jako by to všechno musela nejprve strávit.

Lennox využil pauzy a znovu skenoval okolí, zda nevidí něco nebezpečného. Stejně jako předtím to ale vypadalo, že jsou na malém parkovišti sami a může je slyšet pouze tekoucí řeka.

Siska se k nim vrátila. Emoce již měla zase pod kontrolou. „Přísaha vládci je prokletí a požehnání zároveň,“ zkonstatovala. „Superschopnosti jsou velmi zajímavé, ale někomu patřit a muset ho bezvýhradně poslouchat – to je absolutní noční můra.“

Alea si bezděky povzdychla.

„Záleží na tom, *koho* člověk poslouchá,“ poznamenal Lennox.

Siska se na něj zmateně podívala. „Jak to myslíš?“

„Já jsem také někomu složil přísahu,“ prozradil jí Lennox, „ale ne Orionovi.“

Siska k němu přistoupila. „Ty jsi složil přísahu vládci?“ zeptala se ohromeně.

„Ano, složil,“ pronesl Lennox s nádechem hrdosti v hlase. „Alee.“

Siska vyvalila oči. „Co?“

Alea se chopila slova. „Oblivioni také disponují tím neaktivním genem. Jsou si s Darkony velmi podobní.“ Zatímco Siska nevycházela z údivu, Alea pokračovala. „Orion si chtěl z Lennoxu udělat osobního bojového robota, napustil sérem pouta a přes Lennoxova rozdrásaná

zápěstí ho tak dostal do jeho krevního oběhu. Dříve než ale Orion stihl svůj plán zrealizovat, políbil Lennox mě, a složil mi tak přísahu.“

Siska už nerozuměla vůbec ničemu. „Lennox, znamená to tedy, že máš také superschopnosti?“

„Jsem teď geneticky optimalizovaný,“ potvrdil.

Siska si prohlížela jeho vypasované tričko, pod nímž se rýsovaly svaly na širokých ramenou.

„Hm, to je...“

„*Mar eisa schorr uuket hajaro.*“ Znamenalo to něco jako „Teď jsem úplně hajaro.“ Na Lennoxovi bylo jasně patrné, jak moc ho to těší. „Moje suchozemská část zůstala zjevně zachovaná, ale mořský člověk ve mně převažuje. Jakmile se potopím, mám konečně plovací blány a žábry.“

„Obrácenou stranou mince je, že teď musí Lennox udělat všechno, co mu poručím,“ namítla Alea a nešlo si nevšimnout frustrace zaznívající z jejího hlasu. Alea nesnášela, že ji musel Lennox poslouchat. Neměla v plánu mu udílet rozkazy a doufala, že spolu v budoucnu budou moci i navzdory přísaze normálně vycházet.

„Tak to teď prostě je,“ řekl Lennox stručně.

Siska se podívala z Aley na Lennoxu a jako by si říkala, jaký to všechno bude mít dopad na jejich vztah. Pokud ale měla nějakou otázku, nechala si ji pro sebe. Místo toho se obrátila na Lennoxu: „Mohli by Darkoni případně složit přísahu Alee? Že by tím jedna přísaha zrušila druhou?“

„To nejde,“ odpověděl Lennox. „Pokud jsi jednou vázána k určitému vládci nebo vládkyni, nemůžeš už přísahu nikdy v životě opakovat.“

Siska ho poslouchala natolik pozorně, až se k němu začala naklánět. Potom se najednou prudce narovнала a zamlžil se jí pohled, jako by nad něčím usilovně přemýšlela.

O okamžik později řekla: „Lennox, myslím, že máš pravdu. Záleží na tom, *komu* přísahu složíš.“ Pronikavě se podívala na Aleu. „Aleo Aquarius, dovol mi složit ti přísahu.“

Ruku na srdce

Alea se na Sisku oněměle dívala. Darkonka jí chce složit přísahu vládci? Copak je neposlouchala, když před chvílí mluvili o příšerném efektu absolutní poslušnosti?

Lennox byl návrhem Sisky také zjevně dost překvapený. „Nemáme ale sérum,“ namítl. „Jenom tak se dají získat superchopnosti...“ – fixoval Sisku pohledem – „... a nutnost poslouchat,“ dodal ještě. Bylo pro něj zjevně důležité to znovu připomenout.

„*Schattfa*,“ vyhrkla Siska – v mořské řeči to znamenalo něco jako *zatraceně*. „Musíme zjistit, jestli je možné gen aktivovat i bez séra.“ Zjevně to všechno myslela vážně.

Lennoxovi se na obličejí objevil překvapený a zároveň spokojený úsměv.

Alee ten nápad ale stále ještě nepřipadal moc skvělý. „Nebudeš už potom svobodná,“ varovala Sisku. „To přece nemůžeš dobrovolně chtít!“

Z pohledu, kterým Siska opětovala ten Alein, bylo zcela jasné, že již zvážila všechny výhody a nevýhody.

„Rozhodně raději složím přísahu tobě, než aby mě k tomu jednoho dne přinutil Orion.“

Alea sklopila pohled. Přesně to bylo rozhodujícím argumentem i pro Lennox – chtěl raději poslouchat ji než Oriona. Siska měla navíc pravdu v tom, že doktor, pokud by se mu k tomu naskytla příležitost, by byl bez sebe radostí, kdyby ho mladá Darkonka musela poslouchat, a on ji tak mohl využívat ke svým příšerným záměrům. Pokud ale Siska složít přísahu Alee, bude v tomto směru před Orionem chráněna.

Alea zavrtěla hlavou. „Celá tahle diskuze je úplně zbytečná, protože nemáme sérum.“ Teď ji to vlastně těšilo.

„To je pravda,“ usmála se skoro neznatelně Siska. „Před chvílí ses mě zeptala, jestli mám řidičák,“ řekla náhle bez jakékoliv souvislosti. „Nemám. A přesto umím řídit.“

„Dokonce dost dobře,“ poznamenal Lennox.

Siska vzala jeho kompliment na vědomí příkývnutím. „Naučila jsem se řídit od svojí suchozemské tety. Bydlí v portugalských horách a vždycky, když jsem ji v posledních letech navštívila, tak mě nechala řídit. V té její odlehlé vesnici je každému úplně jedno, když si nějaký teenager bez řidičáku sedne za volant.“ Siska se pousmála pravým koutkem. „Dneska ráno jsem byla v půjčovně aut tady nedaleko.“

Alea se zarazila. „Ten kombík není ukradený, ale vypůjčený?“

„No, to zase...“ Siska si odkašlala. „Oficiálně jsem si to auto nepůjčila. Jsem koneckonců nezletilá. Majiteli autopůjčovny by stačil jeden pohled do mojí občanky a vysmál by se mi. Nemluvě o chybějícím řidičáku.“ Pokrčila rameny. „Spíše jsem to auto... odcizila. Rozhodně mám ale v plánu ho vrátit, jakmile se dostaneme na místo,“ ujistila je. „Je to docela velká půjčovna. Jakmile budeme v Benátkách, odstavíme auto prostě na jedno z jejich parkovišť. Nikomu tím přece neuškodíme.“ Tá-zavě se podívala na Aleu, jako by potřebovala její souhlas.

Alea přemýšlela, co by tomu asi řekla Marianne. Její zemřelá pěstounka ji naučila nikdy neporušovat pravidla. Zároveň ji ale napadlo Benovo nejoblíbenější rčení: *Někdy je nutné pravidla trochu ohnout, aby bylo možné udělat to, co je správné.*

Jelikož Alea nic neřekla, Siska pokračovala. „Prostě jsem si myslela, že auto potřebujeme,“ řekla teď už trochu nejistě. „Pochopila jsem, že nemáte peníze na lístky na vlak. A já peněz také moc nemám.“

Alea se místo odpovědi vrhla Darkonce kolem krku. „Ty jsi absolutně nejlepší!“ Pevně Sisku přitiskla k sobě a ta si to nechala strnule líbit. Alea rychle o krok ustoupila, pokračovala ale ve svém chvalozpěvu. „To, jak ses včera objevila na pláži, bylo prostě neuvěřitelné! Přesně v tom správném okamžiku. Zachránila jsi nás a za to ti budeme navždycky vděční. Stejně jako za tohle auto.“

Sisku pochvala viditelně těšila, přestože se to navenek projevovalo pouze lehce zvednutými koutky úst. „Chci ti pomoci, Aleo. Chci ti být k službám.“ I přes strnulost, s jakou Siska mluvila, bylo v každé její slabice patrné velké odhodlání. „Věděla jsem, že chcete do Benátek, takže jsem prostě našla možnost, jak nás tam všechny dostat,“ řekla, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „V Benátkách se potkáme s Tess, Benem a Sammym,“ dodala ještě plná nadšení. „Odtud potom pojedeme vlakem nebo autobusem do Říma, abychom tam devatenáctého září byli a mohli u Kolosea přepadnout Oriona.“

Z úst Darkonky zněl celý plán ještě mnohem lépe.

„A víš, co uděláme osmnáctého září?“ zeptal se Lennox Sisky. V hlase mu zaznívala očekávaná radost, Alee se ale při zmínce o osmnáctém září na chvíli zastavilo srdce. Lennox si toho všiml a pokračoval s trochu menším nadšením. „Alfa cru vystoupí jako předkapela na velkém koncertě pro životní prostředí v Římě.“

Siska zalapala po dechu. „Na té obří akci, o které se teď neustále píše? Na koncertě se všemi superstar?“

Alee se s každým jejím slovem dělalo hůř a hůř. Sotva pomyslela na to, že by měla již za několik dní vystoupit před obrovským množstvím lidí na gigantickém stadionu, stáhnul se jí žaludek a podlomila se jí kolena.

Lennox přikývl. „Dostali jsme se k tomu přes *Mořské rytíře*. Původně bylo v plánu –“

Siska mu skočila do řeči. „Není ale takové vystoupení příliš nebezpečné? Co když se o tom dozví Orion?“

„Nikdo neví, že tam budeme vystupovat,“ vysvětlil Lennox. „Oficiálně platí, že vystoupí Magnus z *Mořských rytířů* s promluvou o ochraně moří. Teprve až v okamžiku, kdy vylezeme na pódium, lidé zjistí, že jsme tam místo Magnuse my – kapela Alfa cru.“ Chvilí se kousal do spodního rtu. „Na začátku jsem k tomu taky přistupoval dost skepticky. Časem jsem ale změnil názor a myslím, že poselství, které můžeme jako kapela zprostředkovat, je natolik cenné, že není možné nechat se čímkoliv zastrašit. Navíc bude naše vystoupení trvat jenom třicet minut, po kterých okamžitě zase zmizíme.“

„Přesto se ale může něco pokazit.“ Siska se ještě nezdála být zcela přesvědčená o bezpečnosti celé akce. Nesnažila se jim to ale rozmluvit, místo toho řekla: „Sestavím plán. Na internetu určitě najdu mapu stadionu. Na nejdůležitější místa můžeme namontovat malé kamery, které budou vaše vystoupení monitorovat.“

Lennox na Aleu zamrkal a bylo jasné, co jí chce touto formou sdělit: Siska pro ně byla už teď skutečným požehnáním.

„Sisko, jak to vlastně dopadlo s přerušением tvého studia?“ chtěla vědět Alea. „Jsi teď od školy na rok osvobozená?“

Darkonka se opět trochu pousmála pravým koutkem. „No, podala jsem si žádost...“ Odkášala si. „Když jsem

se vydala do Sankt Goarshausenu, řekla jsem svým adoptivním rodičům, že budu nějakou dobu pomáhat tetě, která si právě zlomila nohu.“

Alea se zarazila. Siska svým adoptivním rodičům lhalo? Ale ne, vlastně o tom nechtěla moc přemýšlet. Jasně totiž cítila, že Darkonku potřebují.

„Máte hlad?“ informovala se Siska, přešla ke kufru auta a zpod spacáku vytáhla koš s chlebem, ovocem a zeleninou. „Tohle jsem koupila, pro případ, že...“

Alea s Lennoxem se na jídlo vrhli dříve, než stihla větu dokončit. Usmála se a bylo jasné, jak moc je spokojená, když může být užitečná.

Zatímco se Alea s Lennoxem snažili zasytit, přišoural se na parkoviště pomalým krokem starší pár. Siska se od nich okamžitě odvrátila a sáhla do vnitřní kapsy své bundy. Muž se ženou nastoupili do jednoho ze zaparkovaných aut.

Siska otevřela malou krabičku, ve které byly hnědé kontaktní čočky. Nacvičeným pohybem si je nasadila, a když se na Aleu a Lennoxe znovu podívala, působil její obličej úplně jinak. Bez zářivě světlých očí zmizel dojem nadpřirozena a Siska najednou vypadala jako úplně normální holka s hodně tmavou kůží.

„Už od dětství nosím hnědé kontaktní čočky.“ Siska několikrát zamrkala, jako by jí čočky přece jenom nese-děly úplně dobře. „Nikdy jsem bez nich neopouštěla dům, protože jsem jinak byla moc nápadná.“

„To si dokážu představit,“ řekla Alea a vrátila se pohledem k páru, který právě opouštěl parkoviště ve svém autě. Vůz jel téměř neslyšitelně – byl to jeden z moderních elektroautomobilů, kterých se na silnicích v poslední době pohybovalo čím dál tím více.

Siska se podívala na Aleu s Lennoxem. „Tak co, pojedeme?“

Alea polkla poslední kousek hrušky a zvedla ruku do výšky. „Benátky, jedeme!“

Siska vehementně přikývla a společně nastoupili do kombíku. Než se ale vydali na cestu do Benátek, museli ještě natankovat. Siska rychle našla pumpu v jejich blízkosti, a zatímco tankovala, Alea ucítila skrz otevřené okýnko pach benzínu.

Rozhodně nevypadala šťastně a Lennox se jí potichu zeptal: „Cítila by ses v elektroautě lépe než v tomhle?“

Přesně o tom Alea právě přemýšlela. „Benzín není... udržitelná surovina.“ Byla strašně ráda, že Siska auto sehnala. Na druhou stranu... „Máme před sebou docela dlouhou cestu a na rozdíl od vlaku nebo autobusu veze tohle auto jenom nás, což znamená, že jenom kvůli nám spotřebovává benzín a produkuje zplodiny.“

Lennox se tvářil, že s ní souhlasí, ale řekl: „Elektroauta také nejsou dokonalá.“

„Já vím.“ Elektroauta sice neprodukují zplodiny, ale výroba jejich baterií zatěžuje životní prostředí a elektrický proud, který je pohání, také většinou není eko.

„Byla bys raději, kdybychom jeli vlakem?“ Lennox si povzdychl. „Tak dobře... Mohl bych někomu ukrást peněženku, a pokud v ní bude dost peněz, koupíme si lístky na vlak.“ Lennox byl zkušený kapsář.

Alea vehementně zavrtěla hlavou. „Někoho okrást je přece určitě horší než jet tímhle autem!“

Lennox se na ni podíval a bylo jasné, že s ní souhlasí. Když si Alea frustrovaně povzdychla, vzal ji Lennox za ruku. „Yavani, tohle benzínové auto je nejlepší možností, jak se do Benátek dostat. Někdy to prostě jinak nejde a člověk nemůže dělat všechno dokonale.“

Alea s lítostí přikývla.

Po chvíli se do auta vrátila Siska. Stále ještě měla v očích hnědé kontaktní čočky a na pumpě se chovala jako dospělá. Byla vysoká, což určitě přispělo k tomu, že ji nikdo nepovažoval za nezletilou, a navíc si podle jejího znuděného výrazu každý musel myslet, že tankovala už alespoň tisíckrát.

Kombík s rachotem naskočil a mohli pokračovat v cestě. Když o chvíli později uháněli po dálnici směrem na jih, cítila Alea zase trochu radost. Byli na cestě do Benátek. Siska říkala, že pokud půjde všechno dobře, budou tam asi za deset hodin, což znamenalo, že už ráno uvidí Bena, Tess a Sammyho!

Alea se spokojeně usadila na zadním sedadle a pozorovala červenozlatý západ slunce nad vrcholky stromů. Další událostmi nabitý den léta končil a ona přemýšlela o tom,

že poslední týdny jejího života připomínají jízdu na horské dráze. Bylo to rozhodně nejbláznivější, nejděsivější a zároveň nejkrásnější léto celého jejího dosavadního života. Našla nejlepší přátele, jaké si člověk mohl přát, a navíc svoji velkou lásku. Ani v nejmenším nepochybovala o tom, že je Lennox její velkou láskou. A nyní je s nimi i expertka na bezpečnost, která se chová jako profesionálka, přestože se nachází ve zcela neznámém terénu.

Alea se usmála, promnula si oči, bez zábran zazívala a položila si hlavu Lennoxovi na rameno. Po dlouhé době se konečně dokázala uvolnit.

Když ale začala dřímat, probudilo ji vyzvánění. Někdo jí volal na mobil.

Benátská noční obloha

Alea vytáhla mobil z kapsy a držela ho za ropušnici, která k němu byla přisátá. „To je Tess,“ zkonstatovala a byla najednou zcela probuzená. Rychle videohovor přijala a vzápětí spatřila na obrazovce ne jeden, ale tři důvěrně známé obličeje. Jeden obličej se na ni díval klidně a pozorně zpod vyčesaných dredů, druhý obličej byl rozesmátý a pihovatý a třetí pohledný s třídením strništěm, záramovaný spektakulárním rockovým rozcuchem. Tess, Sammy a Ben.

Lennox se posunul k Alee, aby také viděl na displeji. „Ahoj,“ pozdravil, zatímco Alea mávala do kamery.

„Ahoj, vy dva!“ mával Sammy nadšeně zpátky. „Aloha, Sněhurko, ahoj, sire Scorpio, nazdáreček, Lennleo!“

Tess obrátila oči v sloup. „Kde jste?“ zeptala se svým lehkým francouzským přízvukem do kamery a natáhla se dopředu, aby lépe viděla.

„Jsme v autě,“ vysvětlila Alea německy a rychle jim přepravěla, jak se Siska objevila s autem, jak ho sehnala a že se nacházejí na cestě do Benátek. Pak pohnula telefonem tak, aby ostatním ukázala Darkonku za volantem.